

**Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 8/9 oktober 2022.
Achtentwintigste zondag door het jaar¹**

“Ga u laten zien,”
zegt Jezus tot de tien melaatsen, mensen met een in die tijd dodelijke
huidziekte.

Ga u laten zien.

Afgelopen vrijdag vond in de Amsterdamse basiliek van Sint Nicolaas de
uitvaart plaats van kleine zuster Andréé-Julienne.

Zij was in onze basiliek aanwezig op zondag 3 juli bij eucharistieviering
waarin onze emeritus-pastoor Vriend afscheid nam van zijn pastoorsambt. Al
die jaren en nog langer was hij de geestelijk leidsman van deze bijzondere, ik
mag wel zeggen, unieke religieuze.

Wat deed zij daar het grootste deel van haar leven in Amsterdam?

Ooit stond ik erbij toen zij een nieuwsgierige gesprekspartner antwoordde: “ik
doe niets, ik sluit vriendschappen met mensen”.

Afgelopen vrijdag mocht ik celebreren in haar uitvaartmis, samen met mijn
voorganger. Na de Mis legden wij haar te rusten in het graf van het
Amsterdamse drugspastoraat. Vele jaren was zij er voor talloze

¹ 2 Koningen 5, 14-17; 2 Timoteüs 2, 8-13; Lucas 17, 11-19

drugsgebruikers, waarvan en velen zijn in Amsterdam. Maar niet alleen daar, ook in ons kalme Laren wordt gerookt en gesnoven.

“Ga u laten zien”.

Zij deed wat Jezus heeft gedaan volgens ons evangelie.

Zij vormde een vormeloze groep verslaafde, ongeregelde mensen, die hun menselijke relaties, familiebanden en vriendschappen hadden verspeeld, óm tot een gemeenschap. Waardoor zij zich weer mens gingen voelen, onderdeel van iets groter dan hun rusteloze leventje van wheelen en dealen, stelen en scoren, - slaaf van hun ontembare behoefte aan verdoving.

Jezus is onderweg naar zijn levensdoel, Jeruzalem, de stad van zijn hemelse Vader, de tempel, de geloofsgemeenschap.

Zoals wij allen onderweg zijn in ons leven naar de uiteindelijke ontmoeting met de eeuwige Vader.

Maar wij kunnen op onze levenstocht niet geheel rein, onbesmet blijven. Je moet door heidens of half heidens gebied trekken. Jezus trok door het grensgebied van Samaria en Galilea.

Daar zoeken melaatsen, lepra-lijdens contact met Hem, een vrome gelovige, die om religieus rein te blijven en de tempel te kunnen betreden zich verre moest houden van deze besmette mensen, die noodgedwongen en door de wet gedwongen overal buiten stonden.

Zij roepen ‘Kyrie eleison’.

Zoals wij doen aan het begin van elke Mis, of zoals het koor heel mooi namens ons allen doet.

“Van op een grote afstand”, staat er.

Alleen roepend, biddend en Kyrie zingend kunnen wij de afstand tot God overbruggen.

Ja, God is er wel, Hij wacht op ons, maar nu moeten *wij* nog dichterbij komen. Die melaatsen *doen* het. Ze durven.

Zij vragen het ondenkbare: ontferming.

‘Heer Jezus’, roepen zij.

Nogal een titel: juist zij, de uitgestotenen, de in de burgermaatschappij onreine mensen, herkennen Jezus als dé Heer.

Wat is Jezus’ antwoord?

“Ga u laten zien aan de priesters”.

Volgens de Schrift moesten zij beoordelen of iemand weer rein was naar lichaam en ziel. Maar melaatsheid was toen ongeneeslijk.

Jezus en die tien zieke mensen trekken zich niets aan van die meningen en conventies.

Tien melaatsen.

Tien gelovigen was het minimum om een gemeenschap, een parochie te beginnen. Jezus stuurt hen samen onderweg.

“En onderweg werden zij gereinigd.”

Hij vormt die verloren mensen om tot een biddende, hopende gemeenschap. Zoals kleine zuster Andrée-Julienne deed in een crypte in de Amsterdamse binnenstad: verloren mensen weer hoop geven, vertrouwen geven, liefde bewijzen, gemeenschap stichten.

Heel anders dan die tien melaatsen is die troste Naäman uit de eerste lezing. Deze Syriër had een heel geslaagd leven, de hoogste militair in zijn land, een trotse, sterke vent.

Maar eigenlijk was hij heel kwetsbaar, in de kracht van zijn leven ziek geworden.

Door een dienstmeisje geadviseerd gaat hij zich onderdompelen in de Jordaan, dat nietige riviertje in het beloofde land.

Eigenlijk had hij een vip-behandeling verwacht door de profeet Elisa, een dure therapie waarover je kunt opscheppen op feestjes.

Nee, Elia rekent geen hoge tarieven en biedt geen ingewikkelde behandeling.

De man moet zelf onderweg gaan en iets doen wat tegen zijn stoere mannelijkheid ingaat, namelijk zich als een kind onderdompelen in de Jordaan, zeg maar in de doop.

Als je zo kwetsbaar durft te zijn en al je onreinheden en verborgen angst en hoop durft te laten zien, dan zul je genezen.

Mogen het ook ons gegeven zijn, in onze eigen families, vriendschappen en in onze parochie *gemeenschap* te stichten in naam van Jezus, onze persoonlijke en elkaars kwetsbaarheid en zwakheid te aanvaarden, gemeenschap te stichten.

En zoals die ene van de tien, notabene iemand van buiten, een Samaritaan, God te verheerlijken, dankbaar te leven, eucharistie te vieren om God te danken voor het leven en voor onze verbondenheid.

“Ga u laten zien”.

In de laatste jaren en weken van haar leven bleek die kleine zuster Andrée-Julienne ook zelf een kwetsbaar, innerlijk gewonde mens te zijn, die in de gemeenschap die zij had helpen stichten genezing vond.

Moge die innerlijke genezing in deze eucharistieviering en in alle dagen ook ons deel zijn. Amen.

pastoor Nico van der Peet